

ESPERANTOWEEK-END : LICHTAART

02.11 — 04.11.1979

11
- nemen voor ja indien je nog
goe
critiek hebt

Onder het motto : allen daarheen, ben ik ook naar het week-end in Lichtaart geweest. Ik kwam aan rond half vijf, prachtig op tijd dus, aangezien er van de deelnemers verwacht werd aan te komen tussen vier en zes uur in de namiddag. Na de aanmelding bij de akceptejo in domo I, ging ik naar domo IB, waar ik mijn spulletjes kon laten en waar ik later een nachtrust hoorde te genieten. Natuurlijk ben ik erin geslaagd om de langste weg uit te kiezen, zodat ik een forse wandeling maakte van zo ongeveer om en bij het half uur om van I naar VI te gaan. Ik dacht : amaaai, dat begint hier goed; als ik altijd moet een half uur lopen zal ik veel punten op het programma missen en doodmoe thuis komen en daar moeten zeggen dat ik in feite niets gedaan heb.

Maar neen hoor, er bestond een kortere weg ! En ik tevreden, opgeruimd en netjes naar domo I, waar we zouden avondmalen. Toen zag ik voor de eerste keer de hele groep : zo ongeveer 135 deelnemers. Wel, wel, dacht ik zo, er zijn toch veel Vlaamse esperantisten naar dit week-end gekomen. Toen ik echter na het avondmaal de deelnemerslijst ging bekijken, was ik nog verbaasder, want er was niet enkel Vlaamse jeugd aanwezig. Naast de grote groepen uit België, Nederland en Duitsland, stonden er ook landen als Engeland, Frankrijk, Zwitserland en Italië op de lijst.

Het publiek was wel zeer gevarieerd, want de jongste deelnemers waren rond de twaalf jaar. Vandaar dan ook dat het programma van het week-end voor twee groepen was ingedeeld : één deel voor de komencantoj en één deel voor de anderen. Nu was het wel zo opgevat dat je van een echte scheiding niet veel merkte, aangezien die echte scheiding er werkelijk niet was. Dit tot grote vreugde voor alle bewonderaars van een Duits meisje, een prachtkind van zo ongeveer 12 jaar, die erg veel leek op de verkleining (verjonging) van Martine Bijl en die dan ook door enkelen Martientje genoemd werd.

Het programma, dat als hoofdthema "lingvominoritatoj" had meegekregen begon reeds de eerste avond met een

beschouwing over de problematiek in België. Eén spreker die Vlaanderen vertegenwoordigde en één die de zaak van Wallonië voor zich nam, respectievelijk de heren Fredericks en Demonty weidden in het kort uit over de problematiek van deze twee grote kulturen in ons land, waarna de vragen uit het publiek beantwoord werden. Dit was dan het einde van het officiële gedeelte voor die avond en hierop volgde dan de mogelijkheid om elkaar beter te leren kennen. En terwijl ik mij zo onder de deelnemers mengde zag ik ook enkele mij bekende gezichten, hoewel ik voordien slechts één internationale activiteit had meegemaakt. Een officieel sluitingsuur was niet algemeen voorgesteld en de avond duurde dan ook tot in de kleine uren.

Zaterdag was het ontbijt om 8 uur. En iedereen fit en fris aan tafel. Daarna volgde de voorstelling van de laborgroep: het Vlaams-Waals probleem, de Friese taal, Baskische taalminoriteit en gelijkheid tussen de geslachten. Voor de beginnelingen was er een kursusje voorzien, evenals het aanleren van liedjes en een bosspel. De werkgroepen kenden een groot succes en na de middag kregen we op video een Pools poppenspel te zien. Het werd opgevoerd in het Esperanto, maar het eigenaardige van de zaak was dat de poppenspelers helemaal geen Esperanto kenden. Niettegenstaande was de realisatie prachtig.

Die avond waren de buitenlanders weeral eens verbaasd over de goede en gevarieerde muziek van de Vlaamse discoteek die echt een feestelijk karakter gaf aan dit week-end. Jong en nog jonger danste met en onder elkaar, praatte en lachte met elkaar zodat buitenstaanders echt niet zouden kunnen begrijpen dat het hier niet om één groot familiefeest gaat, maar wel over een dansavond waarop een aantal verschillende nationaliteiten aanwezig zijn. Nooit heb ik zo intens gewenst als die avond dat gans de wereld aan zo'n dansfeest zou deelnemen. Esperanto is een wereld apart; maar hoe meer esperantisten er zijn, hoe meer die wereld werkelijkheid wordt.

Zondagmorgen kwam vroeg, heel vroeg. Niettegenstaande vatten we toch de moed om ons weer in de werkgroepen te nestelen en een ernstige poging te doen om serieus te praten. Daarna waren we weer vrij en sommigen, waaronder ik, gingen volleybal spelen. Nou ja, volleybal, het kwam erop neer dat we in een cirkel stonden en de bal naar mekaar probeerden te slaan. Ook Martientje was van de partij en het hoeft geen verder betoog dat zij ook hier de show stal toen ze kraaiend van pret de bal steeds op het nippertje trachtte te vermijden, hoewel ze er hoorde op te slaan.

Na het middagmaal, dat evenals de andere maaltijden wel lekker was, volgde nog het forum als laatste punt op het programma. En toen was het weeral voorbij; handen werden gedrukt en afscheidszonen werden onderling verwisseld. En dit alles gebeurde met de glimlach, maar wat hieronder verscholen lag is onmogelijk op papier te krijgen. Men kon de trieste atmosfeer van het afscheid voelen, maar bij iedereen was er reeds de vreugdevolle verwachting van het weerzien op een volgende esperantobijeenkomst.

Ook ik vertrok. Dag Lichtaart, dag esperantisten, dag vrienden. Dag Martientje, Dag Esperanto, tot weldra. Gis!

Jean-Pierre Fertinel

Verwen Uzelf met een lidmaatschap/abonnement